

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

33. An Religiosi possint eleemosynas facere? Et an quamvis Superior
interdicat eleemosynas largiri, non videatur interdicere moderatas, &
consuetas? Ex p. 5. t. 8. r. 32.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

Et an possit, vel debeat Prælatus Regularis omnes superabundantes redditus in eleemofynam dare? Ex p. 5. tract. 8. Refol. 33.

§. 1. Affirmatiuè respondet Sanchez in opuscul. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 38. num. 17. & vique Rodriguez, Emanuel, & Hieronymus, hic in compend. qq. regular. resolut. 59. num. 1. ille in qq. regular. tom. 2. quæstion. 57. artic. 1. ante illos Dominicus Sotus de iust. lib. 10. quæst. 4. art. 4. vbi docent, quod sicut Episcopi arctissime tenentur præcepto eleemofynæ, ita etiam suo gradu Monasteria Regularium, in quibus prouentus redundant. Vnde non desinam hic apponere verba Reginaldi tom. 1. lib. 4. c. 21. num. 283. vbi sic ait. Octauum documentum est Religiosorum qui toti aliqui religiosæ familiæ præest, habet supremam illius administrationem, puta Abbatem, vel autoritate simili præditum in domo & familia religiosa, non modò posse facere eleemofynam, sed etiam teneri, quidquid superest vltra necessitates Monasterij erogare in pias causas, iuxta illud Christi Luca 11. quod superest datis eleemofynam. In quam sententiam citatur cap. quia tua 12. quæst. 1. cui Abulen. ad cap. 6. D. Matib. quæst. 60. rationem addit. Quia ad Abbatem & alios eiuſmodi pertinet considerare totale bonum Monasterij, atque adeò iudicare quidquid in eo sit necessarium, & quid ita superabundans, vt possit & debeat in eleemofynam dari iuxta fidelium voluntatem à quibus largita sunt Monasterio, quæ non fuit vt Monachi diuites efficerentur, cum proficantur paupertatem, sed solum sustentarentur, ac quod eorum sustentationi superesset, in alios pauperes erogaretur, de quo quidem superabundante non est iudicandum tantum secundum necessitates præſentes, sed etiam secundum eas, quæ probabiliter possunt euenire; vt bene idem Abulenſis ibidem ostendit. Ita Reginaldus.

2. Verum circa præſentem quæſtionem mihi placet opinio Suarez de Relig. tom. 4. tract. 1. lib. 2. cap. 26. num. 13. vbi sic ait. Specialiter quæri solet, an possit vel debeat Prælatus omnes superabundantes redditus in eleemofynam dare Respondet neque in hoc etiam posse assignari generalem regulam; regulariter autem id necessarium non est, nec conueniens, quamuis interdum possit esse laudabile, & aliquando præceptum. Pendet enim hoc ex occurrentibus necessitatibus proximorum. Nam si illæ sint extremæ, non solum superflua, sed etiam aliqua ex necessariis, danda sunt, habitatione aliorum, qui ad talem necessitatem subleuandam solent concurrere; si verò necessitas sit grauis, omnia superflua sunt danda, nisi ex concursu aliorum, necessitas minuatur: si autem necessitates tantum sunt communes, licet aliquid ex superfluis dandum sit, maxime à Religiosis, propter exemplum, dare tamen omnia nec necessarium est, vt suppono ex materia de eleemofyna, neque in Prælato religioso esset consuetum & ideo non opinor esse id in potestate eius, regulariter loquendo, tum quia melius est si commodè Possit augere & perficere Monasterium ipsum, vel quoad ea, quæ pertinent ad cultum diuinum, aut habitacionem, vel quoad perpetuos redditus, vt ex eis plates Religiosi sustentari possint, quod maius Dei obsequium est, quam abundans eleemofyna in communibus necessitatibus. Ita Suarez, quem postea sequitur Prynus de Prælato. tom. 2. q. 1. cap. 5. n. 57.

RESOL. XXXIII.

An Religiosi possint eleemofynas facere? Et an quamuis Superior interdici eleemofynas largiri,

non videatur interdiciere moderatas, & consuetas. Ex p. 5. tr. 8. Ref. 32.

§. 1. Respondeo affirmatiuè in aliquibus casibus. Primum cum pauper in extrema necessitate laborat, & in hoc casu etiam remittente Superiore, Secundo quando pauper aliquis magnam patitur necessitatem, nec aditus patet ad Superiorem tunc enim adest præsumptus Superioris consensus. Tertio quando Religiosus ex legitima Superioris licentia extra Monasterium versatur causa vacandi literis, peregrinationi, aut alicuius negotij peragendi tunc cum adest tacita Superioris licentia & voluntas, vt ex his, quæ sibi ad victum dantur à Monasterio, vel aliunde eleemofynas aliquas moderatas elargiatur. Quarto quando Religiosus aliquid sibi subtrahit de his, quæ ad suam sustentationem ei tribuuntur, potest tamen in eleemofynam expendere. Quinto quando Religioso siue intra claustrum, siue extra viuenti certi annui redditus, siue de bonis Conuentus tanquam bene merito, siue ab aliquo alio ad sumptus suos atque vsum conscientie Monasterio, aut dispensante Summo Pontifice concedantur, & cui alia bona ex licentia Prælati concessa sunt ad vsum suum, & dispositionem, potest eleemofynas facere, & hæc omnia ex multis rationibus Doctorumque autoritatibus firmat Sanchez in summa tom. 2. lib. 7. cap. 19. n. 96. vsque ad n. 104. vide etiam Hurtadum de Mendoza in 2. 2. disput. 15. 2. sect. 6. §. 140. Granadum in 2. 2. cent. 3. tractat. 11. disputat. 5. num. 2. Filliucium tom. 2. tract. 28. lib. 12. cap. 10. quæst. 3. Valentiam tom. 3. disput. 10. quæst. 4. punct. 3. Nauarram de restitutione lib. 3. cap. 1. num. 158. Lessium lib. 2. cap. 18. dub. 11. num. 83. & alios penes ipsos.

2. Non desinam tamen hic adnotare Aragonium in 2. 2. q. 32. art. 8. & Grassium 1. part. decis. lib. 3. cap. 5. num. 62. docere Religiosos posse eleemofynam facere, quando res, quæ in eleemofynam erogantur, sunt parui momenti, & quæ communiter solent dari pauperibus ostiatis mendicantibus, quia in tali casu præsumitur Superioris voluntas, à qua opinione non videtur discedere Cenedus de paupertate religiosa, dub. 25. n. 12. Sed illam non adimit Sanchez in summa tom. 2. lib. 7. cap. 19. n. 103. nisi in Religione adit consuetudo id faciendi.

3. Nota etiam ex eodem Sanchez num. 106. quod quamuis Superior interdiciat eleemofynas largiri, non videtur interdiciere moderatas & consuetas, sed tantum videtur velle ne modum excedant, sicut de vxore cui eleemofynas vir interdicit, asserunt communiter Doctores.

Sup. hoc in tom. 7. tr. 3. Ref. 64.

Sup. hoc fact. infr. in Ref. 35. & in aliis vers. eius not. 11.

RESOL. XXXIV.

An vxores possint facere eleemofynas? Et in corpore huius Resolutionis explanantur septem casus, in quibus vxores possint facere eleemofynas.

Et vxor possit præbere eleemofynas filiis ex priori matrimonio indigentibus?

Et quid de fratribus?

Et an vxor possit, inſcio viro, vigesimam partem annuis prouentus in eleemofynas distribuere? Ex p. 5. tract. 8. Refol. 34.

§. 1. In aliquibus casibus affirmatiuè respondeo, quos enumerat Filliucius tom. 2. tr. 28. cap. 4. n. 101. & anteillum Nauarra de restit. lib. 3. cap. 1. dub. 6. Reginaldus tom. 1. lib. 4. cap. 21. num. 278. & Lessius lib. 2. cap. 12. dub. 14. n. 84. sunt enim.

Sup. his septē casibus seq. in tex. huius Ref. in co. 5. tr. 7. Ref. 5.